

# **ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН НОЩТА СРЕЩУ 1 НОЕМВРИ**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Нейтън се събуди с неприятното усещане, че някой го наблюдава. Беше потен и трепереше, а чувството, че злонамерен поглед се е вторачил в душата му, караше косъмчетата на тила му да настръхват.

През прозореца нахлуваше светлина от уличната лампа и сенките на стария орех пълзяха из стаята. Явно навън духаше вятър, защото те се движеха из стаята.

Сънят или усещането бяха толкова реални, че той се зачуди да стане ли да вземе ножа си.

Ослушваше се. Пропуквания и далечни шумове от къщата изпълваха съзнанието му със зловещи картини на касапница. Не искаше да светва лампата, за да не събуди жена си и да я притеснява излишно.

Стана все пак и пипнешком се придвижи до вратата. Тихо я отвори и излезе в коридора. Шляпаше бос, въпреки че теракота беше студен. Все пак идваше есен, листата на дърветата бяха опадали, а северняка се готвеше да нахлуе. Надникна в стаята на дъщеря си, Ния. Детето спеше свито на кълбо под одеялото, а лампата на Мики Маус светеше бледо над главичката ѝ.

Запъти се към кухнята, където държеше ловджийския си нож. Светна лампата и отвори чекмеджето, където държеше оръжието. Прибра го в широкия джоб на пижамата си и се приближи до прозореца. Загледа се в големия преден двор. Всичко беше спокойно. Нищо притеснително не видя. В този момент сянка падна върху него и той рязко се обърна.

Малката Ния стоеше на прага на кухнята по пижамка и боси крачета, а от ръката ѝ висеше Пухчо — малко плюшено мече, което бяха купили от панаира на съседния град.

— Хей, мъниче, защо си станала? — Отиде до детето и клекна пред него.

— Много ми е топло. Огънят е твърде силен. — Малката разтърка очички сънено. Кичур руса коса бе залепнал от пот на челото ѝ.

— Огън ли? Какъв огън, миличка?

— В който изгоряха мама и тате.

— Е, как, аз съм тук. Сънувала си. — Погали детето по главата и я хвана за ръка. — Хайде, ела да идем в стаята ти, за да видиш, че няма огън.

Детето тръгна неохотно с него като влачеше мечето в ръка.

— Ето, виждаш ли? Няма нищо.

Гушна я и я отнесе до леглото:

— Виж. И Мики Маус е тук и те пази. Нали знаеш, че кошмарите са само лоши сънища?

— Да, ама мама и тате умряха в огъня.

Нейтън сериозно се притесни:

— Никой не е умрял, зайче. Тук съм. Ето ме.

— Не, тате, не ти. Предният ми тати!

— Миличка, сънувала си. Хайде, лягай си и спи, защото утре ще е дълъг ден.

Малката се нацупи и се зави до брадата.

— Хайде, миличка, лека нощ!

— Лека нощ, тате.

Той тръгна да излиза, когато тя тихо каза:

— И се пази от огъня.

Нейтън излезе и притвори вратата на детската стая. Върна се в спалнята и легна. Една сянка от тъгла се протегна към него с причудливи очертания и падна върху очите му.

Огън!

Огън!

Огън!

Утрото беше слънчево и по-топло от обичайното за октомври, а Нейтън, забравил среднощните преживелици, пиеше кафе на верандата, докато преглеждаше новините на лаптопа си. Откъм кухнята се чуваше тропане на съдове. Мириам миеше чиниите и слагаше закуска на Ния, която още спеше. Познатите шумове и прекрасния ден успокоиха Нейтън, който почти не спа тази нощ след кошмара и странния разговор с Ния. Мислеше да сподели с жена си, но в крайна сметка реши да не я притеснява. Децата винаги говореха някакви щуротии. А и винаги вършеха щуротии.

След малко Ния ще стане, ще закуси и ще излязат на разходка. Бяха се разбрали днес да отидат до близкия парк и да си направят пикник.

— Хей, какво си правила, малка госпожице? — чу се гласът на Мириам. — Къде се изцапа така?

Не чу какво каза детето, явно говореше тихо, затова стана и влезе в кухнята. Ния стоеше отново боса (а толкова се караха за това да обува чехлите си) и отново държеше Пухи в ръце. Ръцете ѝ бяха черни. Лицето ѝ също беше изцапано.

— Не пипай нищо с тези мръсни ръце. Марш в банята да се измиеш!

— Хей, какво става, зайче? — Нейтън се приближи. — Какво е това?

— Не знам, тате. Така се събудих.

— Да — намеси се жена му, — и вазата миналата седмица сама падна от секцията!

Той ѝ направи знак с очи да не се меси и се наведе над детето. Взе ръчичката ѝ и тръкна черната мръсотия. Сажди.

Не знаеше какво да направи, какво да мисли.

След като изкъпаха Ния, я оставиха да си играе в дворчето. Детето клечеше в пясъчника и копаеше дупка с пластмасова лопатка, а около него бяха разхвърляни други принадлежности като кофички, сита, гребла. Неизменният ѝ спътник Мечо беше подпрян върху детска количка за бебета и съсредоточено наблюдаваше играта.

Докато детето се забавляваше, Нейтън разказа на съпругата си нощният разговор. Тя също се стъписа и не разбра как така са изгорели, как са се взели тези сажди, откъде се е взел този сън в детското съзнание. Все пак решиха да не обръщат внимание, а да опитат да разведрят детето, а и себе си, като отидат на пазар. Довечера беше Хелюин — Денят на Вси светии, който Ния обичаше много. Тази година беше решила да се облече като Хана Монтана. Трябваше да купят костюма и довечера да обиколят съседите. „Лакомство или пакост“.

Мириам извика Ния и двете влязоха в къщата, за да се приготвят. „Дамите винаги имат нужда от повече време, за да се приведат във вид за пазаруване“ — усмихна се на ум Нейтън. Стана и започна да крачи из двора. Стъпките му го доведоха до пясъчника, където до сега беше ровила малката госпожица.

Кръвта се дръпна от лицето му. Ния беше изкопала две умалени дупки, които приличаха на гробове. Над тях бе сложила кръстосани

под прав ъгъл клечки. Кръстове. „Боже — помисли си мъжът, — дали заради празника не е обладана от такива мисли.“ Бързо зарина с крак малките гробчета, а клечките стъпка. Беше нервен. В този момент момичетата му излязоха смеейки се от къщата. Беше време за пазаруване.

Денят мина сред играчки и пазаруване, обядваха в едно ресторантче с морски деликатеси, а когато се стъмни се качиха на волвото и отпътуваха за вкъщи. От радиото се носеха стари рок парчета, а Ния щастливо се смееше. Нейтън я поглеждаше от време на време с притеснение, но от случая с пясъчника насам, нямаше друга странна проява.

Лунният сърп се показваше над дърветата край пътя. На един десен завой колата поднесе, когато гумите стъпиха върху мазно черно петно. Нейтън овладя колата и изпсува. Ния гледаше стреснато. След малко каза:

— Татко, снощи нали говорихме?

Мъжът я погледна в огледалото за обратно виждане:

— Да, мила.

— Казах ти „сбогом“.

Вече и двамата родители гледаха стреснато към детето. Мириам се бе обърнала, а Нейтън все още беше впил поглед в огледалото.

— Искаш ли вкъщи да поговорим, сладурче. — Гласът му бе сух като пясък.

— Няма да можем, татко. Време е.

В следващия миг колата поднесе, завъртя се и се удари в едно дърво. За части от секундата, докато колата още се въртеше, Нейтън видя Мириам — лицето ѝ бе изкривено в гримаса на ужас, но не това го уплаши, не и въртенето. Кожата на Мириам беше овъглена, сажди падаха и ронеха тялото ѝ. Косата ѝ, хубавата ѝ бухнала руса коса я нямаше. Миглите също. Всичко бе на забавен каданс. Въртенето, удара, Мириам. Погледна ръцете си. Две овъглени кости стискаха волана. Изпищя без звук. Последва удар.

Преди обиколката на съседите по случай Хелоуин, Ния излезе в новия си костюм в предния двор и се загледа към дърветата. Два

прозрачни силуета стояха на тротоара и я гледаха. Детето помахаше с ръка и прошепна:

— Сбогом, татко! Сбогом, мамо! Аз ще съм добре. Не се притеснявайте. Обичам ви!

Силуетите започнаха да се топят във въздуха, докато изчезнаха. Ния остана още известно време така, докато от къщата не излезе мъж:

— Хей, принцесо, ще тръгваме ли вече?

Детето се обърна към Джак и присъединилата се към него Лириан и се усмихна.

— Да, татко, готова съм.

Денят на Все светии бе свършил своята работа. Душите на родителите ѝ бяха намерили покой!

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.